

PROJEKTBEKRIVELSE - PÅ VEJ

Med støtte fra Dansk Skuespillerforbund, Teater Katapult, Nørgaards Højskole og Kaosteater udviklede Lonely Collective monologforestillingen PÅ VEJ, som første gang spillede som en skitseforestilling på Teater Katapult d. 14-16 maj 2024. PÅ VEJ skal videreudvikles på Basement på Vesterbro d. 19-23 august under residency-opholdet "Overtag Basement". Målet med dette residency er at tilpasse forestillingen til Basements lokaler, udvikle og styrke skitsen og dermed præsentere en helstøbt forestilling for et københavnsk publikum.

Ide og udvikling

Forestillingen er inspireret af Rasmus' oplevelser som performer i værket SUBSISTENS af Teater Fluks som spillede under UNITED CHANGE på Teater Svalegangen. I værket opholdt Rasmus sig i en lille firkant på Skt. Knuds Torv i 30 timer og var afhængig af forbipasserendes hjælp i form af tøj, mad osv. Rasmus' møde med hjemløse, i de 30 timer og i sit efterfølgende arbejde som frivillig på værestedet Det Blå Sted, har dannet baggrund for monologens udtryk og indhold.

Lonely Collective deltog i en idéudvikling- og fundraisingworkshop faciliteret af Kaosteater i januar 2024. Kaosteaters tanker og værktøjer har været centrale under hele udviklingen. Prøveforløbet startede under et artist residency på Nørgaards højskole i slutningen af april hvor størstedelen af forestillingen blev skabt. Dernæst rykkede vi på Teater Katapult og færdiggjorde skitsen.

Det er derfor også fantastisk at vi, tre måneder efter, får lov at videreudvikle forestillingen på endnu et Residency. Under "Overtag Basement" vil vi forfine forestillingen, med særligt fokus på et nyt scenografikoncept. Basements rå lokaler, er den perfekte ramme i forhold til at gøre rummet til en aktiv medfortæller, dyrke forestillingens trashy udtryk og undersøge hvad der sker, når vi tager gadens liv ind i et teatralt rum.

Billeder fra Subsistens, 2023

Vision

Vi lever i en verden, hvor fremgang, vækst og individualisering er i høj kurs.

Alle er på hver deres rejse, og teknologien har gjort det nemmere at undgå friktion fra andre mennesker.

I Lonely Collective har vi en vision om at være med til at hele og modarbejde denne bølge af "kollektiv ensomhed".

PÅ VEJ er skabt ud fra målet om at forbinde mennesker på tværs af samfundslag og give følelsen af nærhed lige der hvor vi bor. Ideen bag forestillingen er at komme tæt på byens borgere og skabe et rum hvor de kan stoppe op og betragte gadens mylder udefra. Et rum hvor vi kan grine af og genkende vores målrettede og fortravlede jeg. - Et rum der sætter fokus på den ensomhed, som er et stadig voksende problem i vores samfund - Et rum der konfronterer publikum med den hjemløshed de ofte overser eller bevidst undgår at forholde sig til.

PÅ VEJ er Lonely Collectives første projekt og er skabt som et hjertebarn, en forestilling, hvor vi ud over at udfordre og udfolde os som unge scenekunstnere, insisterer på at fortælle historier om og til mennesker der umiddelbart tænker at teater ikke er for dem.

Social bæredygtighed og inddragelse har derfor været nøgleord i udviklingen af PÅ VEJ. Det har ligeledes været vigtigt for Lonely Collective i portrætteringen af den hjemløse og af resten af byens borgere at gå legende, undersøgende og normkritisk til karakterudviklingen.

Koncept og handlingsforløb

"Byen er som den altid har været, folk er på vej hjem. Bilerne, cyklerne og menneskene. Alle fletter de ind og ud af hinanden. De fleste kigger frem. Få kigger ned. Ingen kigger op."

Forestillingen er en tragikomisk maskerade, der handler om livet på gaden. Både om dem, der bor der, og dem der er på vej til psykolog, ude for at lufte deres hund, drikke sig i hegnet, tage på date eller fixe deres cykel. Den er et portræt af en moderne storby, der aldrig står stille. I byen er der ingen skurke, men heller ingen helte. Alle gør deres bedste for at have styr på deres, og livet det går sin gang.

I PÅ VEJ følger vi en hjemløs hovedkarakter og syv andre menneskers liv på gaden. Menneskenes liv opleves i små scener /glimt, der fletter ind og ud af hinanden. Dermed bliver de en del af en lang bevægelse, der viser sig at have flere koblinger end først antaget. De lever hver deres liv op og ned af hinanden, men bærer alle rundt på problematikker, der handler om ensomhed.

Vi har i skabelsen af forestillingen været optaget af teatertraditioner som “Gadeteater” og “Commedia dell'arte”. Begge teatertraditioner har masser af energi, humor og kropslig musikalitet. Vi har i den forbindelse arbejdet med masker i udviklingen af “gadens mennesker”. Maskerne har hver deres tydelige kendetegn både i sprog og krop, hvilket muliggør at publikum kan aflæse, hvornår den ene karakter stopper og den anden starter uden kostumeskift. Forestillingen er en monolog, hvor kroppen spiller en lige så stor rolle som ordene. Handlingen i maskescenerne er situationsbårne og teksten er altid henvendt til publikum eller et telefonopkald.

Mellem de hektiske og komiske maskescener, følger publikum de sidste uger af den hjemløses liv. Her er der ingen ord, retning eller travlhed. Han er ikke vant til at blive set eller hørt, og er derfor helt stoppet med at forsøge på at blive det. Han sidder på sin Ikea-pose, ryger smøger og lytter til sine yndlingsange på en lille rød bluetooth-højtaler. I løbet af forestillingen, bliver han langsomt mere og mere syg, og sover til sidst stille og udramatisk ind. Først da opdager gadens øvrige karakterer, at der er noget galt - og dér er det for sent. Forestillingen slutter med at bevægelsen igen sætter i gang, alle fortsætter og lever deres travle liv præcis som før.

Basements rå betonlokale danner rammen om denne forestilling. Scenografisk flytter vi gaden indenfor ved hjælp af falske ukrudtsplanter og parkerede cykler langs væggene. Publikum inviteres til selv at medbringe deres cykler og placere dem i scenografien. På den måde gøres produktionen mere bæredygtig, og fortællingen mere vedkommende.

Musik fra forestillingen

<https://open.spotify.com/track/4n6mxWdhDavqpH1L7jm5ze?si=bfc7a6d5b6e453f>